

[Bertel Dahlggaard.]

har kunnet tages Hensyn til særlige foreliggende Omstændigheder. Vi maa i det kommende Udvalg med Henblik herpaa foretage en samvittighedsfuld Gennemgang af alle de utallige Enkeltheder, som Forslaget indeholder, og vi maa høre paa enhver berettiget Klage, hvorved der paavises Urimeligheder i Lovens Bestemmelser.

Disse Klager er allerede begyndt at indløbe. Det har været nævnt her i Dag, at der foreligger et omfattende Memorandum fra Dansk Dampskibsrederiforening, der paaberaaber sig, at Afgiften i afgørende Grad vil hemme den danske Handelsflaades Opbygning. Vi maa selvfølgelig omhyggeligt overveje de Argumenter, der her fremføres. Jeg kunde maaske tilføje, at der er Ting, der tyder paa, at den Beskatning, der her foreslaas, i og for sig ikke har været værre, end man inden for Dampskibsrederkredse i Forvejen havde ventet det, idet Dampskibsaktierne ikke er gaaet ned i Kurs, siden dette Forslag blev forelagt, men jeg erkender, at Kursen paa netop disse Papirer for Tiden paavirkes af saa mange andre Problemer, saa der ikke heri ligger noget aldeles afgørende.

Her ved denne første Behandling maa jeg afstaa fra i øvrigt at gaa ind paa alle disse forskellige Enkeltheder. Jeg skal blot nævne, at det ærede Medlem Hr. Aksel Møller i Dag har rejst et Spørgsmaal, der i og for sig ikke har nogen direkte Forbindelse med dette Lovforslag, nemlig Spørgsmaalet om Statens eventuelle Bortsalg af Landmandsbankaktierne. Det er et gammelt Spørgsmaal, der gennem Aarene har staaet en Del Strid om. Dette Spørgsmaal kan altid gøres til Genstand for en nærmere Overvejelse, men jeg vil dog gerne i Dag sige, at det i hvert Fald kan være adskillig Tvivl underkastet, om man bør kaste disse Aktier ud i den almindelige Aktieomsætning, uden at der i den øjeblikkelige Situation er noget, der begrunder dette. Skulde Staten ønske at afhænde disse Landmandsbankaktier helt eller delvis, kunde det Spørgsmaal rejses, om disse Aktier saa ikke burde afhændes til og efter visse Regler bindes hos Institutioner af mere almen Karakter; men som sagt, dette Spørgsmaal vedrører ikke det foreliggende Lovforslag.

Om den Forbindelse, der er mellem det foreliggende Lovforslag og denne Konsolidering af vort Pengevæsen og vor Økonomi, skal jeg sige nogle faa Ord. Det, der overskygger alt andet i Øjeblikket med Hensyn til vort Lands fremtidige økonomiske Stilling, er Bestræbelserne for at modvirke Prisstig-

ningstendenser og Stigning i Produktionsomkostningerne. Det er gennem Bekæmpelse af Prisstigninger og Bekæmpelse af Produktionsomkostningerne i Øjeblikket, at Danmark skal placere sig og tilkæmpe sig en Plads i Solen i kommende Tider, og det er i den manglende Forstaaelse heraf, den største Fare for vor Økonomi bestaar, og denne Fare er langt alvorligere, end Folk i Almindelighed vil forstaa. Godtfolk raaber paa Prisfald og tror, at blot Vaabenkrigen er sluttet, kommer det af sig selv, alt medens store Dele af Befolkningen er optaget af at forstærke de Kræfter, der bærer i Retning af Prisstigning. Hvis det ikke var saa alvorligt, maatte man først og fremmest se det komiske i, at de samme Mennesker, som den ene Dag stiller Krav, der forøger Produktionsomkostningerne, den næste Dag frejdigt kræver et stort Prisfald.

Derfor svarer Virkeligheden heller ikke til disse Drømme. I Stedet for at formidle et jævnt Prisfald maa Prismyndighederne i denne Tid kæmpe en fortvivlet Kamp for blot at hindre Prisstigninger. Vi er, som efter den foregaaende Krig, paa Vej til at fremkalde en Prisstigningsperiode lige før den store Vareproduktion, der ude i Verden sætter ind, saa vi netop paa det Tidspunkt, hvor Konkurrencen om et eller to Aar vil sætte ind, er kommet saa højt op med vort Prisniveau, at Faldet og dermed Krakkene vil blive saa meget voldsommere. Men jeg er enig med den højtærede Finansminister i, at Staten trods alle de Kræfter, den maa kæmpe imod, maa føre sin ensomme Kamp mod Inflationens fare.

Den Eengangsbeskatning, som her foreslaas, er et Led i denne Kamp. Uden en Neutralisering af de ledige Penges Pres paa Prisniveauet, Omkostninger og Betalingsbalance vil Landets økonomiske Ledelse ikke kunne bevare et fast Tag i den økonomiske Udvikling. Og i hvert Fald vil man ikke kunne det uden Opretholdelse af de mest drastiske Statsindgreb og Restriktioner. Enhver Tanke om at kunne afvikle Restriktionerne, samtidig med at de ledige Penge bibeholdes, er haabløs, og den Mand — og vi kender sikkert alle Eksempler paa saadanne —, som er Modstander af Eengangs-skatten, samtidig med at han kræver Restriktioner afviklet, befinder sig ikke i Virkelighedens Verden. Men er Eengangs-skatten saaledes et Led i Pengevæsenets Sanering, saa maa vi endelig erindre, at den ikke er det eneste Led. Der maa ogsaa ad andre Veje skabes en bedre Overensstemmelse mellem Købekraften og Varemængden. Med den beskæftigelsesmæssige Tilstand, vi